

Liikenne- ja viestintäministeriö
kirjaamo@lvm.fi

Lausuntopyyntö 22.9.2010

TELIASONERA FINLAND OYJ LAUSUNTO EHDOTETTUIHIN YLEISPALVELULAINSÄÄDÄNNÖN MUUTOKSIIN – YLEISPALVELUTUOTTEIDEN HINTAKATTO

Liikenne- ja viestintäministeriö on pyytänyt 22.9.2010 päivätyllä sähköpostilla TeliaSonera Finland Oyj:tä (jäljempänä "TeliaSonera") antamaan lausuntonsa ministeriön ehdotuksesta viestintämarkkinalain 60c §:n muuttamisesta. Ehdotetulla muutoksella lakiin lisättäisiin liikenne- ja viestintäministeriön asetuksenantovaltuus määrätä yleispalveluliittymän alueellisesta tai valtakunnallisesta enimmäishinnasta.

TeliaSonera on Suomen merkittävin laajakaistaoperaattori. Edistämme suomalaista tietoyhteiskuntaa investoimalla noin 200 miljoonaa euroa kuitu- ja matkaviestinverkkoihin joka vuosi. Me kunnioitamme ja tuemme "Laajakaista kaikille" -tavoitetta, joka tulee vaikuttamaan myönteisesti sosiaaliseen osallisuuteen, taloudelliseen kasvuun, tuottavuuteen ja tulevaan kilpailukykyyn Suomessa.

Televiestintä on sääntelystä vapautettu toimiala, ja TeliaSoneran näkemyksen mukaan sääntelyviranomaisten tulisi mahdollistaa investointeja, taata investoijille optimaalinen oikeusvarmuus ja edistää keksintöihin, tutkimukseen ja infrastruktuuriin liittyvää kilpailua. Kilpailuympäristön joustavat ja teknologiariippumattomat säännökset ovat ensiarvoisen tärkeitä pyrittäessä ulottamaan laajakaistayhteydet koko Suomeen.

Hintakattosääntelylle ei ole perusteita

TeliaSonera pitää perustelemattomana esittää muutoksia yleispalvelua koskevaan lainsäädäntöön kaksi ja puoli kuukautta laajakaistapalveluita koskevan yleispalveluvelvoitteen voimaantulosta.

Yleispalvelusääntelyn muutosehdotus veisi toteutuessaan Suomen yleispalvelusääntelyn yhä kauemmaksi sen alkuperäisestä tarkoituksesta: varmistaa palveluiden saatavuus kohtuulliseen hintaan niille käyttäjille, joille ei ole palveluita tarjolla kaupallisten markkinoiden toimittamana. Mikäli hintasääntely tulisi voimaan, olisimme Suomessa tilanteessa,

- jossa yli 60 prosentille Suomen kotitalouksia on viranomaispäätöksellä määritelty palvelun tarjoaja, jolla on pakko toimittaa tuote.

- jossa kyseisen tuotteen laatutaso on määritelty liikenne- ja viestintäministeriön asetuksella, kaupallisesti tarjottavista tuotteista poikkeavaksi.
- jossa laatutaso on määritelty sellaiseksi, että sen toteuttaminen langattomilla tekniikoilla on kallista ja johtaa muiden käyttäjien laatutason heikentymiseen, mikä puolestaan johtaa lisäinvestointitarpeeseen.
- jossa näille yli 60 prosentille kotitalouksia ehdotetaan tarjottavan palvelua viranomaisen määrittelemällä maksimihinnalla
- jossa maksimihinnan asettamisen ei katsota aiheuttavan korvaustarvetta teleyrityksille

TeliaSonera toivoo, että liikenne- ja viestintäministeriö harkitsisi Suomen yleispalvelusääntelyä kokonaisuutena, muun muassa seuraavista näkökulmista:

- Viestintäviraston soveltamat yleispalveluanalyysit asettavat yleispalveluvelvoitteen suureen osaan Suomea, myös alueille joilla saman kunnan sisällä on useita mahdollisia palveluntarjoajia
- Viestintäviraston analyysimalli edellyttää, että käyttäjän on pystyttävä valitsemaan kolmesta eri palveluntarjoajasta, ennen kuin yleispalveluvelvoitteen asettamisesta voidaan luopua
- Yleispalveluna tarjottava laajakaistapalvelun laatutaso on määritelty kaupallisista palveluista poikkeavaksi, joka nostaa langattomien vaihtoehtojen kustannuksia

TeliaSoneran näkökulmasta tilanne on vielä ongelmallisempi. TeliaSoneran yleispalvelualue on huomattavasti laajempi kuin sen kilpailijoiden ja alueen väestötiheys on murto-osa kilpailijoiden alueen väestötiheydestä. Tämän seurauksena valtaosa Suomen yleispalveluvelvoitteesta huolehtimisen kustannuksista kohdistuu Soneraan. Yleispalvelutuotteiden tarjoaminen tulee aiheuttamaan TeliaSoneralle taloudellisia tappioita. Lakiehdotuksen perustelujen mukaan on selvää, ettei valtio ole suunnitellut maksavansa viestintämarkkina-alueissa harkinnanvaraiseksi määriteltyjä korvauksia nettokustannuksista.

Hyvän hallintotavan vastainen prosessi

Toimiala kutsuttiin kuulemistilaisuuteen aiheesta erittäin nopealla aikataululla, eikä ennen kuulemistilaisuutta ollut käytettävissä tarkempaa tietoa siitä, miksi enimmäishintasääntelyä yleispalvelutuotteisiin ollaan esittämässä. Kuultavilla ei ollut käytännössä mahdollisuutta valmistautua aiheeseen riittävällä tavalla.

Kirjallisille kommenteille annettu reilu viikon mittainen aika on sekin näin merkittävässä asiassa hyvin lyhyt, eikä mahdollista esimerkiksi kattavaa analyysiä ehdotetun sääntelyn vaikutuksista eikä myöskään ulkopuolisten asiantuntijalausuntojen hankkimista. Kiireelliselle aikataululle ei ole nähtävissä perusteita.

Hintasäännöstelystä ollaan markkinatalousmaissa luovuttu

Hintasäännöstelyn haitat markkinoiden toiminnalle ovat taloustieteen piirissä perusasioita.

"Hinnat muodostuvat tarjonnasta (halukkuus ja kyky myydä) ja kysynnästä (halukkuus ja kyky ostaa). Markkinoiden hinta, jolla kysyntä ja tarjonta kohtaavat, ei muutu hintasääntelyllä (juridinen rajoite hinnalle). Säädelty hinta on ainoastaan todellisten olosuhteiden vääristelyä ja verrattavissa lämpömittarin peukalointiin niin, ettei se näytä koskaan yli 22 asteen lämpöä, vaikka todellinen lämpötila sen ylittäisikin. Kysynnän ja tarjonnan lakia ei ole mahdollista kumota."
<http://www.taloudenperusteet.com/kirjoja/opas/hintasaannostely/>

"Market failure-tilanteissa eli tilanteissa, joissa markkinoita ei joko ole tai ne toimivat ei-toivotulla tavalla on julkinen valta perinteisesti turvautunut kysynnän, tarjonnan tai hintojen sääntelyyn. Hintasäännöstely on hyvä esimerkki sääntelystä, jota Suomessa pidettiin yllä talvisodan aatosta vuoteen 1988 asti vaihtelevin perustein, joista viimeiset liittyivät arvioon eräiden monopolimarkkinoiden toimimattomuudesta. Itse asiassa nämä monopolit murenivat vasta kun säännöstely lopetettiin!" (Matti Purasjoki, Liiketaloudellinen aikakauskirja 2/98)

"Ehdotuksen mukainen hintakatto on kuitenkin Kilpailuviraston näkemyksen mukaan paluuta hintasäännöstelyyn, jolla on aina ennalta aavistamattomia kielteisiä vaikutuksia markkinoiden toimintaan. Sääntelyllä on ollut taipumus pitää hinnat korkeina; maksimihinta mielletään erittäin helposti nopeusrajoituksen tapaiseksi käytännössä sovellettavaksi arvoksi. Viestintäviraston voitaisiin katsoa hintakattoja määrätessään julkaisevan ohjehinnastoja. Olisi perin juurin kummallista, että markkinatalouden ehdoilla toimivien yritysten tuotteiden hinnoittelusta vastaisi viestintäviranomaisen. Viestintävirastolla tulisikin olla muita välineitä markkinaongelmien poistamiseksi." (Kilpailuviraston lausunto liikenne ja viestintäministeriölle 31.3.2004)

Suomessa hintasäännöstelyn viimeisistäkin rippeistä luovuttiin vuonna 1988 voimaan tulleen kilpailunrajoituslain myötä, kun samalla luovuttiin hintavalvontalaista. Suurin osa hintasääntelystä oli päättynyt jo huomattavasti aiemmin.

"Hintavalvonnalla ei voida vaikuttaa hintakehitykseen hintavalvontalakia säädettyä tavalla. On päinvastoin osoitettavissa, että harjoitetulla hintavalvonnalla on ollut kansantalouden kannalta epäsuotuisia vaikutuksia. Hintavalvonta oli kohdistuessaan yksittäisten hyödykkeiden hintojen muodostumiseen kääntänyt huomion pois tärkeämmästä päämäärästä eli markkinoiden toimivuuden kehittämisestä". (Kilpailu- ja hintakomitean mietintö 1987)

Ehdotetun hintasäännöstelyn perustelut ovat virheellisiä

Ehdotettua sääntelymuutosta ei ole uuden 60c§;n perusteluosiossa käytännössä perusteltu lainkaan.

Ainoa väitetty epäkohta näyttää perustelujen valossa olevan: *"Ongelmalliseksi käytännön kannalta on kuitenkin muodostunut se, että Viestintävirastolle ei ole säädetty toimivaltuuksia puuttua hintaseurannan yhteydessä havaittuihin mahdollisiin poikkeamiin yleispalveluiden ja muiden viestintäpalveluiden hintojen välillä."*

Kyseessä ei ole epäkohta, eikä Viestintäviraston tai ministeriön tulisikaan siihen puuttua. Yleispalveluna tarjottava laajakaista poikkeaa muista viestintäpalveluista yleispalvelulle asetetun laatutaso- ja mittausveloitteen vuoksi. Viestintävirasto on itse todennut asiasta alla olevalla tavalla.

"Sekä internet- yhteyden yleispalvelunopeudelle asetettu vähimmäistaso että yleispalveluyritykselle asetettu velvollisuus todentaa, että tarjottu internetyhteyspalvelu täyttää palvelun laatua koskevat erityiset vaatimukset, aiheuttavat yleispalveluyritykselle kustannuksia, jotka poikkeavat muiden internet-yhteyspalvelujen tarjonnassa syntyvistä kustannuksista. Nämä kustannukset tulee ottaa huomioon arvioitaessa yleispalveluna tarjottavan internet-yhteyspalvelun kohtuullista hintaa. Laatutason nostaminen esimerkiksi vähimmäisnopeuden osalta saattaa vaikuttaa yleispalvelun hintatasoon, mikäli tämä edellyttää merkittävää olemassa olevan verkon parantamista."
(Viestintäviraston muistio 28.4.2010; YLEISPALVELUN VÄHITTÄISHINNOITTELUN KOHTUULLISUUDEN ARVIOINTI INTERNET-YHTEYSPALVELUISSA;
http://www.ficora.fi/attachments/suomiyleispalvelu/5pMzPnEfQ/Yleispalvelun_vahittaishinnoittelun_kohtuullisuuden_arviointi_internet-yhteyspalveluissa.pdf

Lisäksi on todettava, että Viestintäviraston kuukausimaksuja koskeva hintanäkemys on tehty kestävämmän perustein, perustamalla se kaupallisten tuotteiden keskimääräisiin hintoihin taajama-alueilla. Yleispalvelutuotteita tarjotaan kuitenkin merkittävässä määrin haja-asutusalueilla, joilla palveluiden tarjoaminen on kalliimpaa.

Lisäksi ehdotetun lakimuutoksen perusteluissa on yleisluontoisesti todettu:

"Asetuksen soveltamisen yhteydessä on ilmennyt, että yleispalveluliittymältä edellytetty hinnan kohtuullisuus ei ole käytännössä toteutunut viestintämarkkinalaissa tarkoitetulla tavalla.

Lakiehdotuksen perusteluista ei löydy väitettä tukevia perusteluja. Kuulemistilaisuudessa esitettiin Viestintäviraston toimesta perusteluja sille, mikseivät viestintämarkkinalain mukaiset tavoitteet olisi toteutuneet. Jokainen väite oli perusteeton.

- Viestintämarkkinalain mukaisen hinnoittelun ei ole tarkoitettu olevan tasahinnoittelua alueesta riippumatta.
- Hinnan kohtuullisuuden arvioinnissa on viestintämarkkinalain mukaan otettava huomioon sekä teleyrityksen että käyttäjän näkökulma.

- Hinnoittelun arvioinnin tapauskohtaisuus liittyy läheisesti teleyrityksen näkökulman huomioon ottamiseen – kustannuksetkin vaihtelevat tapauskohtaisesti
- Teleyrityksen valitsema teknologia vaikuttaa käyttäjälle tarjottuun hintaan. Ilmeisesti kahdessa (?) tapauksessa asiakkaalle oli tarjottu jonkin teleyhtiön tarjoamana ainoana vaihtoehtona kuituliittymää. Tämä on täysin luonnollista, mikäli kuituliittymä on kustannustehokkain tapa toimittaa yleispalvelutuote; muun teknologian kustannukset saattavat olla korkeammat.

Hintasäännöstelyn markkinavaikutuksia ei ole selvitetty

Hintasäännöstelyn markkinavaikutuksia ei ehdotuksessa ole käsitelty lainkaan. Hintasäännöstelyn tuominen laajakaistatuotteisiin vaikuttaa välillisesti myös kaupallisten palveluiden hintoihin merkittävässä osassa Suomea. Hintasäännöstely asettaa palvelun hinnan alle markkinahinnan, jonka seurauksena tuotteiden tarjonta alenee. Koska yleispalvelutuotteessa on sopimuspakko, on teleyrityksen kuitenkin tarjottava palvelua kysyntää vastaava määrä, tässä tapauksessa tappiolla. Tämän seurauksena teleyrityksen investointikyky – ja halu vähenee. Teleyritykset eivät ole enää halukkaita investoimaan verkkoon, sillä siitä on nykyisessä yleispalvelumallissa seurauksena yleispalveluvollisuuden asettaminen alueen kattavimmalle verkolle – ja palveluiden tarjoamispakko tappiollisella hinnalla. Pidättäytymällä investoinnista välttyy velvollisuudelta ja voi toimia markkinoilla kaupallisin perustein. Eniten investoinut yritys saa 'palkkioksi' velvollisuuden tappiolliseen toimintaan. Laajakaistaverkkojen laajennusinvestointeihin ei teleyrityksiä kannusteta.

Edellä kuvattu ongelma on merkittävä, sillä Suomen yleispalveluvelvoite on huomattavasti laajempi kuin yleispalvelun tarkoitus: taata palvelu niille asiakkaille, jotka muuten ovat jäämässä tietoyhteiskunnan palveluiden ulkopuolelle. Nykyisissä yleispalvelupäätöksissä yleispalveluun oikeutettuja ovat esimerkiksi kaikki Turun, Tampereen ja Lahden asukkaat ja yritykset. Myös näiden alueiden kaikki asukkaat saisivat jatkossa yleispalvelua viranomaisen määrittelemällä hinnalla.

Yleispalvelun rahoitus on EU-direktiivin vastainen

Lakiehdotuksen perusteluista ilmenee, ettei muutoksella ole vaikutusta valtiontalouteen. Tämän perusteella on selvää, ettei valtiolla ole tarkoitus korvata yleispalvelusta aiheutuvia nettokustannuksia teleyrityksille.

Yleispalvelujen tarjoaminen on TeliaSoneran tekemien laskelmien mukaan tappiollista toimintaa nykyisillä yleispalveluhinnoilla, joita ministeriö pitää kohtuuttomina. Hintasäännöstelyn soveltaminen tulee kasvattamaan tappioita entisestään.

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (jäljempänä "direktiivi") tavoitteena on varmistaa hyvälaatuisten ja yleisesti saatavilla olevien sähköisten viestintäpalveluiden saatavuus kaikkialla Euroopan yhteisössä todellisen kilpailun ja valinnanvapauden avulla sekä käsitellä tilanteita, joissa markkinat eivät tyydyttävästi täytä loppukäyttäjien tarpeita. Jotta yleispalvelujen tarjoaminen avoimilla ja kilpailuun perustuvilla markkinoilla voidaan taata, direktiivissä määritellään tiettyä laatutasoa

edustavat vähimmäispalvelut, jotka ovat kansalliset erityisolosuhteet huomioon ottaen kohtuuhintaan kaikkien loppukäyttäjien saatavilla siten, ettei kilpailu vääristy.

Laajakaistan sisällyttämistä yleispalvelun määritteeseen on tarkasteltu yhteisön tasolla. Viimeisimmässä tiedonannossaan komissio kuitenkin katsoi, ettei laajakaistaa (yli 256 kbit/s) voida vielä sisällyttää yleispalvelun määritelmään.¹

Direktiivissä tai sitä koskevassa komission tiedonannossa ei kuitenkaan estetä sitä, että jäsenvaltiot itse asettaisivat direktiivin vähimmäispalvelujen ylittäviä velvoitteita yleispalveluyrityksille. Direktiivin mukaan ”Jäsenvaltiot voivat vapaasti edellyttää osana yleispalvelua muitakin palveluja kuin direktiivissä säädetyt vähimmäispalvelut, mutta valtion on silloin itse vastattava tällaisten palvelujen rahoituksesta (esimerkiksi verotuloin) sen sijaan, että rahoituksesta huolehtisivat yksittäiset markkinatoimijat”.² Suomi on ensimmäinen EU:n jäsenvaltio, jossa yleispalveluvelvoitteen mukaisen yhteyden yhteysnopeutta laajennettu kattamaan myös laajakaistapalvelut ja vaatimustasoa nostettu 1 Mbit/s saakka.

TeliaSonera huomauttaa, että direktiivissä ei edellytetä, että valtio vastaisi direktiivin vähimmäispalveluja ylittävien velvoitteiden osalta ainoastaan kohtuuttomista kustannuksista. Direktiivissä päinvastoin edellytetään yksiselitteisesti, että milloin yleispalveluyritykseltä edellytetään vähimmäispalveluja ylittäviä palveluja, tulee valtion vastata kyseisten palvelujen rahoituksesta.

TeliaSonera on valittanut laajakaistaa koskevan yleispalveluvelvoitteen rahoitusmallista Korkeimpaan hallinto-oikeuteen, jossa asian käsittely on edelleen kesken.

Uudistetussa yleispalveludirektiivissä rahoitusta koskevaa sääntelyä (artikla 32) ei ole muutettu eikä laajakaistapalveluja ole sisällytetty yleispalvelun piiriin. Artikla 32:n mukaan: ”Jäsenvaltiot voivat päättää, onko II luvussa määriteltyihin yleispalveluvelvollisuuksiin kuuluvien palvelujen lisäksi joitakin lisäpalveluja saatettava niiden omalla alueella yleisesti saataville, mutta ne eivät saa tällaisessa tapauksessa säätää tiettyjä yrityksiä koskevasta korvausjärjestelmästä.”

Komissaari Kroes esitteli 15.9 pitämässään puheessa vaihtoehtoja tulevaisuuden EU-yleispalvelumalliksi.³

“First, to move away altogether from sector-specific universal service funding towards a publicly financed system. This would be recognition of the fact that ensuring universal broadband access, also covering remote and scarcely populated areas where the market alone would not deliver, is today a basic

¹ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle direktiivin 2002/22/EY 15 artiklan mukaisesta sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla tarjottavan yleispalvelun laajuuden toisesta määräaikaistarkastelusta KOM(2008)572, 25.9.2008

² Direktiivin johdanto-osan 25 kappale ja Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle direktiivin 2002/22/EY 15 artiklan mukaisesta sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla tarjottavan yleispalvelun laajuuden toisesta määräaikaistarkastelusta KOM(2008)572, 25.9.2008.

³

need. Under this option, such needs would be guaranteed by the public authorities.

*A **second** option would be to establish a harmonised universal service obligation at a very basic speed level as a minimum EU standard. This could be financed through a sectoral fund, with the speed level being updated from time-to-time in the light of technical and social developments. The telecoms sector contribution would remain proportionate and the EU safety net would remain a real minimum safety net. At the same time, this would leave the way open for Member States to set higher national universal service standards, or promote more ambitious broadband roll-out by using general taxation (without sectoral funding). This would of course need to be in compliance with the innovative State Aid rules we adopted for broadband in 2009;*

*A **third** option is setting a cap to the funding contributions of the telecom companies. This would allow a more flexible approach that takes into account the financial strength of the companies in a given Member State while creating funds for broadband roll-out at a proportionate rate, thus avoiding undue distortions of competition. Public budgets could supplement the capped sectoral funds.*

***Finally**, we could simply complement the EU Universal Service Directive with a guidance instrument regarding the telecoms legislation. This would guide Member States to use universal service obligations funded by the sector only where there is a true risk of social exclusion, and no risk of undue competition distortions.*"

Yksikään komissaari Kroesin esittelemistä malleista ei vastaa Suomen ratkaisua, jossa operaattorit vastaavat direktiiviä laajemmasta veloitteesta ja siitä aiheutuvista kustannuksista. Lisäksi yleispalveluvelvoitealue on perusteettoman laaja, joten Suomen mallissa yleispalveluvelvoitteella ei pyritä estämään ainoastaan yhteiskunnan ulkopuolelle jäämistä. Perusteettoman laajan yleispalveluvelvoitealueen ja yhteen yritykseen kohdistuvan merkittävän taakan vuoksi Suomen malli aiheuttaa kilpailutilanteen vääristymän. Nyt ehdotettu hintasäännöstely kärjistää ongelmia, lisää teleyritysten tappioita entisestään ja on siten yhä selkeämmin yleispalveludirektiivin ja koko yleispalvelun tarkoituksen vastainen.

Lakihankkeen jatkaminen edellyttäisi laajoja selvityksiä

Lakiehdotuksen mukaan hintasäännöstelyyn voitaisiin Suomessa palata, tarvittaessa jopa ilman kattavaa selvitystä sääntelyn vaikutuksista.

Voimassa olevan viestintämarkkinalain 60c §:n mukaan annettu liikenne- ja viestintäministeriön asetus internet-yhteyden vähimmäisnopeudesta olisi lain mukaan edellyttänyt Viestintäviraston tekemän selvityksen laissa vaadituista seikoista.

"Ennen asetuksen antamista Viestintäviraston on laadittava selvitys tiedonsiirtopalveluiden markkinoista, tilaajien enemmistön käytössä olevasta yhteysnopeudesta ja teknisestä kehitystasosta sekä arvio sääntelyn taloudellisista vaikutuksista teleyrityksille."

Yhteysnopeutta koskevaa asetusta annettaessa laissa vaadittua selvitystä ei tehty. Lakiehdotuksessa esitetään, että selvitys voitaisiin tehdä vain "tarvittaessa".

Hintasäännöstelyä koskeva asetusta olisi merkittävä ja poikkeuksellinen sääntelytoimi, joka puuttuu teleyritysten omaisuuden suojaan perustuslain vastaisella tavalla. Tällaista sääntelyä ei TeliaSoneran mielestä voida toteuttaa asetuksella lainkaan. Tästä huolimatta ehdotetaan, ettei sääntelyä välttämättä edeltäisi edes perusteellinen selvitys.

Muut yleispalvelusääntelyyn ehdotetut muutokset

TeliaSonera toistaa aiemmillä lausuntokierroksilla esittämänsä kommentit vammaisille tarjottavia yleispalveluita koskevaan sääntelyyn. TeliaSonera pitää selvänä, että kaikilla käyttäjillä on oikeus saada samat, yleisesti käytettävät viestintäpalvelut. Nyt yleispalveluvelvoitetta ollaan laajentamassa yleispalveludirektiivin määrittelemää velvoitetta laajemmalle. Lakiehdotukseen sisällytetyt palvelut, kuten tekstipuhelimen käytön mahdollistaminen ja videopuhelujen tarjoaminen johtavat lisäksi siihen, ettei yleispalveluvelvoite ole enää aidosti teknologianeutraali. Tekstipuhelimen käyttö ei ole mahdollista kaikilla teknologioilla. Videopuhelut puolestaan varaavat matkaviestinverkon kapasiteettia merkittävästi, nostaten entisestään langattomilla tekniikoilla tarjottavien yleispalvelutoteutusten kustannuksia.

Erityisten palvelujen sisällyttäminen yleispalveluvelvoitteeseen on ristiriidassa lakiehdotuksen perusteluissakin mainitun periaatteen kanssa: *"Tarkoituksena on, että internet-yhteyden vähimmäisnopeus on sama kaikille käyttäjille, myös vammaisille, koska yleispalveludirektiivinkin lähtökohtana on se, että vammaiset käyttäjät saavat muita käyttäjiä vastaavan aseman markkinoilla"*.

TeliaSonera pitää vammaispalveluja koskevaa muutosta EU-direktiivin vastaisena.

Lopuksi

TeliaSonera on edelleen valmis keskustelemaan liikenne- ja viestintäministeriön kanssa itsesääntelyratkaisuista, joiden avulla Suomen tietoyhteiskuntakehitys voisi jatkua ilman ehdotetun kaltaista äärimmäistä sääntelykeinoa.

